

Zachránil ji,
aby si ji mohl přivlastnit...

Těžká koruna

SOPHIE LARK

Těžká koruna

HEAVY CROWN

Copyright © 2024 by Sophie Lark

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2026

Cover © Emily Wittig, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7271-1 (pdf)

SOPHIE LARK

Těžká koruna

přeložila Jana Mílotová

*Tuto knihu věnuji všem svým fanouškům Love
Larks, díky nimž se série Podsvětí Chicaga
stala tak populární! Doufám, že vám přinesla
stejně tolik radosti jako mně. Rok 2020 byl
šílený, ale společně jsme ho překonali.*

XOXO

SOUNDTRACK

- „Blood // Water“ – grandson
„Bubblegum Bitch“ – MARINA
„Deep End“ – Foushée
„Naval“ – Yann Tiersen
„Once Upon a December“ – Emile Pandolfi
„City of Stars“ – Gavin James
„Hate the Way“ – G-Eazy, blackbear
„Where Is My Mind?“ – Pixies
„Riptide“ – Vance Joy
„Prisoner“ – Miley Cyrus, Dua Lipa
„But I Like It“ – Lauren Sanderson
„I See Red“ – Everybody Loves an Outlaw
„Fetish“ – Selena Gomez, Gucci Mane
„Sucker for Pain“ – Lil Wayne, Wiz Khalifa, Imagine Dragons,
Logic, Ty Dolla \$ign, X Ambassadors
„Play with Fire“ – Sam Tinnesz, Yacht Money
„River“ – Bishop Briggs
„Saints“ – Echos
„O Death“ – Kate Mann
„Bulletproof“ – La Roux
„Willow“ – Taylor Swift

Hudba je důležitou součástí mého psaní. Pokud při čtení uvidíte tento znak 🎵 a pustíte si konkrétní písničku, skladba doplňuje danou scénu jako filmový podkres.

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

Sebastian

Sedím v rohovém boxu v restauraci La Mer se svými dvěma bratry a sestřičkou Aidou. Je hodinu po zavíračce a obsluha už ze stolů sundala ubrusy a skleněné nádoby a kuchaři právě čistí varné desky a lednice.

Barman ještě dělá noční inventuru. Pravděpodobně se zdrží déle než obvykle pro případ, že by si někdo z nás chtěl dát poslední drink. Takové výhody máte, když vám patří restaurace – nikdo vás z ní nemůže vyhodit.

La Mer je známá špičkovými mořskými plody – platýsem a lososem, které sem každé ráno dovážejí z východního pobřeží, a nohama královského kraba delšíma než vaše ruka. Večer jsme si všichni pochutnali na humrovi na másle. Posledních několik hodin jsme pak popíjeli drinky a povídali si. Možná je to na nějakou dobu náš poslední společný večer.

Dante zítra ráno odjíždí do Paříže. Bere svoji ženu, syna a čerstvě narozenou holčičku přes Atlantik na něco, čemu říká prodloužené líbánky. Mám ale pocit, že už se nevrátí.

Dante se nikdy nechtěl stát kápem. Už léta je de facto vůdcem naší rodiny jen proto, že je nejstarší – ne proto, že by to byla jeho ambice.

Můj otec je samozřejmě pořád skutečným donem, ale jeho zdravotní stav se rok od roku zhoršuje. Stále víc záležitostí naší rodinné firmy deleguje na druhé. Dřív vyřizoval každou schůzku s ostatními mafiánskými rodinami osobně bez ohledu na to, o jak nedůležitou záležitost šlo. Teď už si vezme oblek a vyrazí ven jen za těch nejdůležitějších situací.

Stal se z něj poustevník obývající naše staré sídlo na Meyer Avenue. Kdyby tam na plný úvazek nežila i naše hospodyně Greta, která s ním obědvá a poslouchá jeho stížnosti na to, že Steinbeck by měl být v panteonu autorů řazen výš než Hemingway, možná bych si o něj dělal vážné starosti.

Asi se cítím provinile, protože bych tam s ním mohl bydlet taky. Všichni ostatní sourozenci se odstěhovali – Dante se oženil a Aida vdala, Nero žije se svojí přítelkyní Camille v bytě nad její zbrusu novou dílnou na úpravu automobilů. Jakmile jsem dokončil školu, mohl jsem se vrátit domů. Ale neudělal jsem to. Bydlím v Hyde Parku se svým poručíkem Jacem.

Opakuju si, že potřebuju trochu víc soukromí, abych si domů mohl vodit holky nebo zůstat venku tak dlouho, jak se mi zachce. Ale pravdou je, že mezi sebou a zbytkem svojí rodiny cítím zvláštní klín. Mám pocit, že mě od nich unáší proud – jsem na dohled, ale ne na stejné lodi.

Všichni se tak rychle mění a já taky. Ale nemyslím si, že se měníme stejným způsobem.

Uběhly už tři roky od chvíle, co jsme se poprvé střetli s rodinou Griffinových.

Ta noc mi změnila život.

Začalo to večerí velmi podobnou téhle – až na to, že se odehrála na střeše našeho rodinného domu, když jsme tam ještě všichni bydleli. Sledovali jsme ohňostroj, který se rozprostíral nad jezerem, a věděli, že Griffinovi pořádají narozeninovou oslavu svojí nejmladší dcery.

Jak jiný by náš život byl, kdybychom ten ohňostroj nikdy neviděli! Kdyby ho Aida nevnímala jako určitou výzvu nebo volání.

Vzpomínám si na výbuchy barevného světla, které se jí odrážely v očích, když se ke mně otočila a zašeptala: „Měli bychom jim tu oslavu překazít.“

Vplížili jsme se na pozemek Griffinových. Aida ukradla hodinky jejich pradědečka a omylem zapálila oheň v jejich knihovně. Kvůli

tomu nás Callum Griffin později v noci začal pronásledovat. Uvěznil mě s Aidou na molu a pak mi jeho bodyguard zničil koleno.

Byl to zlom v čase, který nasměroval můj život úplně jiným směrem.

Předtím mě zajímal jen basketbal. Hrál jsem každý den celé hodiny. Je těžké si vůbec vzpomenout, jak moc mě pohlcoval. Kamkoli jsem šel, měl jsem s sebou míč. V každé volné chvíli jsem trénoval driblink a křížové přihrávky. Každý večer před spaním jsem se díval na staré zápasy. Četl jsem, že Kobe Bryant nepřestal trénovat, dokud nedal aspoň čtyři sta košů denně. Rozhodl jsem se, že jich denně hodím pět set, a po trénincích jsem pravidelně zůstával v tělocvičně celé hodiny, dokud uklízeči nezasli světla.

Rytmus a pocit míče v mých rukou se mi vypálil do mozku. Jeho hrubá struktura byla tou nejnámější věcí na světě a tím nejnámějším zvukem bylo skřípání tenisek na tvrdém dřevě.

Byla to jediná opravdová láska mého života. To, co jsem k té hře cítil, bylo silnější než můj zájem o holky, jídlo, zábavu a cokoli jiného.

Když mi na koleno dopadla bota bodyguarda a já ucítil ten oslepující, odporný výbuch bolesti, věděl jsem, že můj sen skončil. Profesionálové se po zranění vracejí, ale zranění hráči se jimi nestávají.

Víc než rok jsem si to odmítal připustit. Každý den jsem chodil na rehabilitace. Protrpěl jsem si operaci, tepelné zábaly, studené obklady, ultrazvukovou terapii jizev, elektrostimulaci okolních svalů a nespočet hodin únavné fyzioterapie.

Denně jsem chodil do posilovny, aby zbytek mého těla byl co nejsilnější, a na dříve štíhlou postavu jsem nabral třicet kilo svalů.

Všechno to bylo k ničemu. Kulhání jsem se zbavil, ale rychlost se mi už nikdy nevrátila. V době, kdy jsem se měl zrychlovat a zdokonalovat, jsem se nedokázal dostat ani tam, kde jsem býval. Plaval jsem proti proudu, zatímco mě řeka pomalu unášela opačným směrem.

Teď žiju v téhle podivné alternativní realitě, kde jsou Griffinovi našimi nejbližšími spojenci. Moje sestra Aida je provdaná za muže, který nařídil svému bodyguardovi, aby mi rozbil koleno.

Zvláštní je, že ke Callumovi necítím žádnou nenávisť. Je na moji sestru hodný. Jsou do sebe bláznivě zamilovaní a mají spolu malého kluka – dědice obou našich rodin – Milese Griffina. Griffinovi dodrželi svoji část smlouvy a stali se našimi věrnými partnery.

Ale i tak jsem pořád zatraceně našťvaný.

Každý den ve mně vře šílený vztek.

Vždycky jsem věděl, čím se moje rodina živí. Patří to ke Gallovým stejně jako naše kosti a krev. Jsme mafiáni.

Nikdy jsem o tom nepochyboval.

Ale myslel jsem si, že mám na výběr.

Myslel jsem si, že můžu obcházet okraje byznysu a přitom zůstanu neomezený a schopný věnovat se v životě čemukoli jinému.

Neuvědomoval jsem si, jak moc náš život už kolem mě omotal řetězy. Nikdy jsem neměl na výběr. Tak či onak jsem do něj musel být vtažen.

Jistě, jakmile jsem měl koleno v háji a přišel o místo v týmu, bratři mi začali čím dál častěji volat kvůli práci.

Když Poláci unesli Nessu Griffinovou, přidali jsme se k rodině svých spojenců ve vendetě proti polské mafii. Tu noc jsem poprvé zastřelil člověka.

Nevím, jak ten okamžik popsat. Měl jsem v ruce zbraň, ale nečekal jsem, že ji skutečně použiju. Myslel jsem si, že mě tam vzali jen do zálohy. Maximálně jako hlídku. Pak jsem viděl, jak jeden z polských vojáků vytáhl zbraň na mého bratra, a instinkt převládl. Moje ruka se vznesla nahoru; zbraň mířila muži přímo mezi oči. Bez rozmýšlení jsem stiskl spoušť.

Padl vzad. Čekal jsem, že něco ucítím: šok, hrůzu, vinu.

Místo toho jsem necítil... vůbec nic. Zdálo se to nevyhnutelné. Jako bych byl odjakživa předurčen někoho zabít. Jako by to odjakživa bylo v mojí povaze.

Tehdy jsem si uvědomil, že ve skutečnosti nejsem dobrý člověk.

Vždycky jsem si myslel, že jsem. Nejspíš to tak má každý.

Myslel jsem si: *Jsem vřelejší než můj bratr Dante. Méně psychopatický než Nero. Zodpovědnější než Aida.* Považoval jsem se za laskavého a pracovitého – za dobrého člověka.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že v sobě skrývám násilí. A taky sobeckost. Nehodlal jsem obětovat svého bratra pro někoho jiného. A rozhodně bych neobětoval sám sebe. Byl jsem ochoten někomu ublížit nebo ho zabít. A ještě mnohem hůř.

Je zvláštní poznat sám sebe.

Rozhlédnu se kolem stolu po svých sourozencích. Všichni mají na ruku krev, ať tak, či onak. Při pohledu na ně byste to nikdy neřekli. No, možná byste to řekli na Danteho – jeho ruce vypadají jako zjizvené baseballové rukavice. Byly stvořeny k trhání lidí na kusy. Kdyby byl gladiátorem, museli by ho Římané postavit proti lvu, aby to byl férový boj.

Ale všichni vypadají šťastněji, než jsem je kdy viděl.

Aidiny oči jsou jasné a veselé a tváře má červené od vína. Za celou dobu, co kojila, nemohla pít, takže je nadšená, že si může zase loknout trošky alkoholu.

Dante se tváří spokojeně, jako by už seděl v nějaké venkovní kavárně v Paříži. Jako by už začínal zbytek svého života.

I Nero se změnil. A to jsem si myslel, že on nikdy žádné štěstí nenajde.

Vždycky byl tak zlý a plný vzteku. V pubertě jsem si vážně myslel, že je to sociopat – připadalo mi, že mu na nikom nezáleží, dokonce ani na naší rodině. Ne doopravdy.

Pak ale potkal Camille a najednou se z něj stal někdo úplně jiný. Neřekl bych, že je to milý kluk – pořád je bezohledný a šíleně drzý. Ale jeho nihilismus se vypařil. Je soustředěnější než kdy dřív. Rozvážnější. Teď už má co ztratit.

„Naučíš se francouzsky?“ zeptá se Aida Danteho.

„Ano,“ zabručí.

„To si nedokážu představit,“ poznamená Nero.

„Naučím se to,“ brání se Dante. „Nejsem idiot.“

„Nejde o tvoji inteligenci,“ namítne Aida. „Jde o tvůj přízvuk.“

„Jak to myslíš?“

Vymění si s Neronem pobavený pohled.

„Ani tvůj přízvuk v italštině... není skvělý,“ řekne Aida.

„O čem to mluvíš?“ zeptá se Dante dotčeně.

„Řekni něco italsky,“ pobídne ho Aida.

„Dobře,“ odvěti Dante tvrdohlavě. „*Voi due siete degli stronzi.*“ *Vy dva jste kretění.*

Ta věta je správně. Problém je, že Dante si zachovává stále stejný plochý chicagský přízvuk, takže to zní jako: *Voj dů-vej sí-etej dej-lí strón-zí.* Zní jako farmář ze Středozápadu, který se snaží si něco objednat z jídelního lístku v luxusní italské restauraci.

Aida s Neronem vyprsknou smíchy a ani já se neubráním tomu, abych se nezachechtal. Dante se na nás všechny zamračí. Pořád to neslyší.

„Co je?“ zeptá se. „Co je na tom k smíchu?“

„Radši nech mluvit Simone,“ poradí mu Aida mezi chichotáním.

„Nikdy jsem v Itálii nežil!“ zavrčí Dante. „A abyste věděli, umím taky trochu arabsky, což je víc než vy dva pitomečci.“ Když se nepřestávají smát, dodá: „Jděte se vycpat! Jsem kultivovaný.“

„Asi tak kultivovaný jako osel,“ řekne Nero, čímž je rozesměje ještě víc.

Myslím, že za starých časů by jim Dante omlátil hlavu o zeď, ale teď, když je manželem a otcem, je nad jejich nesmysly povznesený. Jen nad nimi zakrouťí hlavou a pokyne barmanovi, aby mu přinesl ještě jeden drink.

Zato Aidu mateřství nijak nezměnilo. Jakmile zjistí, že Dante už na její škádlení nereaguje, podívá se přes stůl na mě a upře na mě svoje bystré šedé oči.

„Seb má na jazyky dar,“ řekne. „Pamatuješ si, jak jsme se vraceli ze Sardinie a ty sis myslel, že se s celníky má mluvit italsky? A oni

se tě pořád vyptávali, aby se ujistili, že jsi skutečně americký občan. Přitom jsi tehdy neuměl říct nic jiného než „*il mio nome è Sebastian*!“

Má pravdu. Bylo mi sedm a byl jsem frustrovaný z toho, že na mě všichni ti dospělí zírají a štekají na mě. Po létě v Itálii jsem byl tak moc opálený, že jsem jistě vypadal, jako by táta ukradl nějakého malého kluka z Costa Rei a snažil se ho propašovat přes Atlantik.

Celníci se mě neustále ptali: „Je to tvoje rodina? Jsi Američan?“ A já se z nějakého důvodu rozhodl, že jim musím odpovědět v jejich rodném jazyce, přestože mluvili anglicky. V tu chvíli mě napadlo říct jen: „Jmenuju se Sebastian,“ a opakovat to pořád dokola.

Proklínám Aidu, že si to vůbec pamatuje – vždyť jí bylo teprve pět. Ale ona nikdy nezapomene trapné události, jež může později vytáhnout v tu nejnevhodnější chvíli.

„Chtěl jsem na té dovolené zůstat ještě o něco déle,“ odpovím chladně.

„Dobrá strategie,“ řekne. „Skoro jsi tam musel zůstat napořád.“

Dante mi bude chybět. Chybí mi všichni sourozenci, čím víc se ode mě vzdalují do vlastních životů.

Dokážou být k vzteku a na obtíž, ale mají mě rádi. Znají všechny moje chyby a stinné stránky, a přesto mě přijímají. Vím, že se na ně můžu spolehnout, když je opravdu potřebuju. A já bych pro ně dokázal udělat cokoli, kdykoli a kdekoli. Máme mezi sebou silné pouto.

„Přiletíme tě navštívit,“ slíbím Dantemu.

Jen se lehce usměje. „Ne všichni najednou, prosím. Nechci Simone vyděsit hned poté, co jsme se konečně vzali.“

„Simone mě zbožňuje,“ namítne Aida. „A už si uplácím cestu i do srdcí tvých dětí. Víš, že takhle se člověk stane oblíbenou tetičkou – musím jim dávat hlasité a nebezpečné dárky, které by jim rodiče nedovolili.“

„Proto sis asi oblíbila strýčka Francesca,“ poznamenám. „Dal ti luk a šípy.“

Aida se vřele usměje. „A já ho za to navždycky zbožňovala.“

Já taky. Ale dva roky po tomto zvláštním daru jsme o strýčka Francesca přišli. *Bratva* mu uřízla prsty a ještě zaživa ho zapálila. To vyvolalo dvouletou krvavou rozepři s Rusy. Táta se rozzuřil jako nikdy předtím. Vyhnal je z jejich území na západní straně města a jako pomstu zabil osm jejich mužů. Nevím, co udělal *bratokovi*, který hodil sirku na strýce Francesca, ale vzpomínám si, že se ten večer vrátil domů s košilí tak nasáklou krví, až už nebylo vidět ani centimetr bílé bavlny.

Dodnes mám od strýčka svůj nejoblíbenější dárek: malý zlatý medailonek svatého Eustacha. Nosím ho každý den.

Strýček Francesco byl dobrý člověk: vtipný a okouzlující. Do všeho zapálený. Rád vařil a hrál tenis. Brával mě a Nerona na kurty a hráli jsme zápasy dva proti jednomu, ale on nám to pokaždé natřel. Nebyl vysoký, ale byl hbitý a mrštný a dokázal vypálit ránu do toho nejzadnějšího rohu kurtu tak, že se míček dotkl čáry a přitom zůstal uvnitř. Nebylo možné ho odpálit zpátky. S Neronem jsme se potili a funěli a přísahali si, že ho jednou konečně porazíme.

Někdy si přeju, abychom ho mohli na jeden den vrátit. Aby viděl, jak všichni vypadáme jako dospělí. Abychom si ním mohli promluvit jako s vrstevníkem.

Totěž bych si přál u svojí matky.

Nikdy neviděla, co z nás vyrostlo.

Zajímalo by mě, jestli by měla radost.

Mafiánský život neměla nikdy ráda. Nevšímala si ho a předstírala, že netuší, co její manžel dělá. Byla koncertní klavíristkou a táta ji poprvé spatřil při vystoupení. Neúnavně jí nadbíhal. Byl mnohem starší než ona. Určitě jí imponovalo, že mluví třemi jazyky, je sečtělý a dobře se vyjadřuje. A jsem si jistý, že ji okouzila i jeho autoritativní aura. Táta byl už tehdy hlavním donem Chicaga, jedním z nejmocnějších mužů ve městě. Líbilo se jí, kým byl, ale ne to, co dělal.

Co by si o nás myslela? O tom, co máme na svědomí?

Právě jsme dokončili rozsáhlý developerský projekt v South Shore. Dívala by se na to s obdivem, nebo by si myslela, že každá z těch

budov byla postavena za krvavé peníze? Žasla by nad stavbami, kterým jsme vdechli život, nebo by se hrozila nad kostlivci pohřbenými v jejich základech?

Barman přinese Dantemu další pití.

„Můžu ještě někomu něco přinést?“ zeptá se.

„Ano!“ ozve se okamžitě Aida.

„Jistě,“ souhlasí Nero.

„Pro mě ne,“ řeknu. „Už půjdu.“

„Kam tak spěcháš?“ zeptá se Nero.

„Nikam.“ Pokrčím rameny.

Nevím, jak vyjádřit, že jsem netrpělivý a celý nespívám. Možná žárlím na to, že Dante odjíždí do Paříže se svojí ženou. Možná žárlím i na Aidu a Nerona. Podle všeho jsou si jistí svojí cestou a jsou ve svém životě šťastní.

Já ne. Netuším, co sakra dělám.

Dante vstane, aby mě pustil z boxu. Než odejdu, obejmeme mě. Jeho těžké paže mi málem zlomí žebra.

„Díky, že jsi dneska přišel,“ řekne.

„Samozřejmě. Nezapomeň nám poslat pohled.“

„Na pohledy kašlu. Pošli čokoládu!“ ozve se Aida.

Krátce jí a Neronovi zamávám.

„Vino už dlouho nepila,“ otočím se na Nerona. „Radši ji odvez domů.“

„Provedu,“ odpoví Nero, „ale jestli mi pozvracíš auto, tak z tebe nadělám fašírku, Aido.“

„To bych nikdy neudělala,“ odvětví Aida.

„Už jsi to udělala,“ zavrčí Nero.

Nechám je v boxu a vyrazím do teplého chicagského večera. Je léto – i v deset hodin večer teplo sotva začíná slábnout.

Restaurace je přímo u řeky. Mohl bych se domů vydat po Randolph Street, ale místo toho se rozhodnu pro stezku podél řeky. Po cestě mímám restaurace s řetězy světel, které se odrážejí na tmavé vodě. Přejdu do River North, kde jsou ulice klidnější a méně osvětlené.

Procházím se s rukama v kapsách. Je to pěkná čtvrt' a já měřím dva metry. Nemám strach, že mě někdo přepadne.

Když ale uslyším výkřik, celý ztuhnu a rozhlédnu se kolem sebe, abych zjistil, odkud ten zvuk přichází.

Asi o padesát metrů dál na chodníku spatřím blondýnku, která se pere s mužem v tmavém oblečení. Je to statný chlap s vytetovanou šipkou na boku oholené hlavy. Zdá se, že se ji snaží strčit do otevřeného kufru auta.

Dívka vypadá, jako by si vyšla na večírek – má na sobě krátké šaty a vysoké podpatky. Podpatky jí nepomáhají udržet rovnováhu, zatímco muž ji zvedá ze země a pokouší se ji nacpat do kufru. Uvolní z jeho stisku jednu ruku a silně ho udeří do tváře – tak silně, že ten úder slyším až na konci ulice. On jí to oplátí ještě silněji.

To mě opravdu rozzuří. Než se stačím zamyslet nad tím, co dělám, rozběhnu se po chodníku přímo k němu.

Právě když se mu ji podaří strčit do kufru, ale ještě než stačí zavřít víko, se na něj ze strany vrhnu. Silně ho zasáhnu ramenem a mrštím jím o kovanou železnou bránu.

Narazí do ní, ale už za chvíli je zase na nohou a vrhne se na mě se zdviženými pěstmi.

Ve skutečnosti nemám se zápasením moc zkušeností – byl jsem jen ve třech nebo čtyřech rvačkách, zatímco Nero jich má za sebou tak sto. Ale jsem sakra velký chlap s dlouhým dosahem. A když máte dva starší bratry, pár věcí se od nich naučíte.

Ten chlap na mě útočí jako blesk a obě jeho pěsti létají vzduchem. Držím ruce před sebou a blokuju většinu jeho úderů na obličej. Párkrát mě zasáhne do těla, což není zrovna příjemné. Počkám si na svoji příležitost. Když se po mně rozmáchne dalším pravým hákem, uhnu stranou a zasáhnu ho levou rukou do oka. Hlava mu přepadne vzad. Pořád na mě útočí, ale už ne tak vytrvale.

Má široký, ošklivý obličej a zažloutlé zuby. Jeho kůže má barvu nepečeného chlebového těsta. Je vzteklý, vrčí na mě, potí se a funí,

zatímco na mě vrhá rány pěstí, které mi ovšem nedosáhnou na obličej.

Nejsem rozzuřený. Vlastně začínám být chladnější a vypočítavější. Zjistil jsem, že ho analyzuju jako postavu ve videohře. Hledám nejrychlejší způsob, jak ho zničit.

Začnu se mu opakovaně trefovat do obličeje a břicha. Každý úder je přesný a uspokojujivý, jako když pěstí bušíte do těžkého pytle. Každé zasténání bolestí přicházející od tohoto kretěna mi udělá radost.

Zasáhne mě úderem do rtu a v ústech ucítím pachutí krve. To mě ještě víc naštvě. Chytnu ho za obličej, jako bych držel basketbalový míč, a praštím mu hlavou o plot. Udělám to třikrát nebo čtyřikrát, dokud se mu z očí nevytratí světlo a neskácí se na chodník. Ani se neobtěžuju zmírnit jeho pád.

Blondýnka se mezitím vyškrábala z kufru. Když svého útočníka spatří ležet v bezvědomí na chodníku, přiběhne k němu a kopne ho do břicha.

„*Chtob u tebjá hui vo Ibu vyros!*“ vykřikne, zvedne nohu v lodičce na vysokém podpatku a znovu do něj kopne.

Upřímně řečeno jsem na ni při rvačce na chvíli zapomněl. Teď se k ní otočím a poprvé se na ni opravdu podívám.

Je vysoká, a když to řeknu já, něco na tom bude. V těch podpatcích musí mít přes metr osmdesát. S tváří rozpálenou vztekem vypadá jako pomstychtivá Valkýra. Světlé vlasy má stažené do vysokého culíku. Její rysy jsou ostré a exotické – má vysoké lícní kosti, oválné oči, plné rty a ostré bílé zuby. A její tělo...

Cítím se provinile, když myslím na něco takového poté, co se jí někdo právě pokusil unést. Ale je zhola nemožné přehlédnout, že v těch přiléhavých šatech vypadá jako Amazonka. Má plná prsa, útlý pas a kilometr dlouhé nohy... Je těžké se jí znovu podívat do obličeje.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se jí.

Její levá tvář je červená a oteklá v místě, kde jí muž uhodil. Vidím otisky jeho prstů.

„Nic mi není!“ odpoví mi rozzlobeně. Má lehký přízvuk. Jsem si docela jistý, že před minutou křičela rusky.

„Co jsi tomu chlapovi řekla?“

„Cože?“

„Když jsi do něj kopala – co jsi říkala?“

„Ále.“ Netrpělivě zavrtí hlavou. „To znamená... něco jako ‚At' ti na čele vyroste penis‘.“

Vyprsknu smíchy. „Vážně?“

„Ano.“ Zamračí se na mě. „V Rusku je to běžná urážka. Věř mi, že je dost hrubá. Nelíbilo by se mu, kdyby slyšel, co jsem řekla.“

„No, neslyšel nic. A stejně si to zasloužil.“

„Zaslouží si, aby ho někdo vykastroval!“ řekne dívka a plivne na chodník vedle poraženého útočnicka. Je to legrační – plivání je to poslední, co by se dalo chováním vhodným pro dámu, ale je to podivným způsobem přitažlivé. Působí to divoce a cizokrajně. Jako by to byla princezna válečnice.

A když už na to padla řeč...

„Znáš ho? Proč tě přepadl?“

Dívka ze sebe vydá ostrý, pohrdavý zvuk. „To bys nepochopil.“

Jen začnu být ještě zvědavější. „Co kdybys mi to zkusila vysvětlit?“

Prohlédne si mě od hlavy k patě, jako by se mě snažila odhadnout. Nakonec pokrčí rameny. Možná si myslí, že mi dluží vysvětlení.

„Můj otec je mocný muž. Má spoustu nepřátel. Tenhle si asi myslel, že bude snazší zaútočit na mě.“

„Kdo je tvůj otec?“

„Alexej Jenin,“ odpoví, aniž by čekala, že to jméno poznám.

Já ho ale znám. Je to šéf chicagské *Bratvy*. Nebo spíš nový šéf – poté, co Griffinovi zabili toho starého.

„Jak se jmenuješ ty?“ zeptám se jí.

„Jelena Jenina,“ odpoví s hrdě vystrčenou bradou.

„Sebastian Gallo,“ představím se.

V jejích očích nespatřím žádný náznak toho, že by jí to něco říkalo. Nezdá se, že by moji rodinu znala.

Místo toho si mě znovu nedůvěřivě prohlédne od hlavy k patě.

„Proč jsi tak vysoký?“ zeptá se, jako by to bylo podezřelé.

„Genetika,“ odpovím suše.

„Ne.“ Zavrtí hlavou. „Umíš se prát. Co děláš?“

„Tím myslíš práci?“

„Ano, samozřejmě myslím práci,“ odsekne mi.

Pobaví mě, že mi není ani trochu vděčná za to, že jsem ji zachránil. Místo toho se chová povýšeně a panovačně.

Nevím, jak odpovědět na její otázku.

V poslední době mám práce nad hlavu. Veškerá se týká rodinného podnikání: provozování naší nelegální sázkové kanceláře a řešení různých problémů, které se vyskytují v našich restauracích a klubech. Podílím se také na projektu v South Shore, i když o ten se stará hlavě Nero.

„Moje rodina vlastní několik podniků,“ odpovím neurčitě. „Restaurace a tak.“

„Hm,“ řekne dívka, pořád podezřívavě.

„Kam půjdeš? Nechceš, abych tě doprovodil?“ nabídnu jí.

„Proč by ne,“ odpoví, jako by mi prokazovala laskavost. „Není to daleko.“

„Počkej chvíli...“ Chytnu jejího útočníka za přední část košile a zvednu ho. Hlava se mu bezvládně zakomíhá na krku. Hodím ho do kufru jeho vlastního auta a zabouchnu za ním víko. „Až se probudí, může se z něj pokusit vykopat.“

Dívka se krátce zasměje. „No teda... a já si myslela, že jsi hodný kluk. Aspoň tak vypadáš.“

„Vypadám tak?“ Usměju se.

„Ano. Máš hladké tváře. Velké oči. Kudrnaté vlasy. Jako malé dítě.“

Je mi jasné, že se mě snaží vytočit, ale je mi to fuk. „Mně zase připadá, že vypadáš jako vikingská válečnice,“ prozradím jí.

Nechce se usmát, ale myslím, že se jí to líbí.

Její oči mají neobvyklou barvu – spíš fialovou než modrou. Kontrastuje s jejími světlými vlasy a bledou pletí. Nikdy jsem nepotkal holku, která by byla jako ona. Naprosto se vymyká komukoli místnímu.

„Kam půjdeme?“

„Co myslíš tím ‚my‘?“ zeptá se.

„Vyrazila sis na večírek?“ naléhám na ni. „Večírky mám rád.“

„Nikdo tě nepozval,“ řekne s náznakem úsměvu na plných rtech.

„Vsadím se, že bys mě tam mohla propašovat.“

„Možná. Kdybys byl můj doprovod.“

Shlédnu na ni a usměju se od ucha k uchu. „Co pro to musím udělat?“

Jelena

Sebastian mě doprovodí zbývající tři bloky na večírek. Musím přiznat, že je opravdu hezký – přestože mě rodiče vychovali k tomu, abych se nenechala okouzlit pohledným klukem. V Rusku je krása určená pro ženy. Muži mají být především mocní.

Hlavně na mě udělá dojem jeho výška. Nikdy jsem nespátřila muže, vedle kterého bych se cítila malá. I když jsem teď v podpatcích, Sebastian mě pořád převyšuje. Musím zvednout bradu, abych mu viděla do tváře.

Vždycky jsem svoji výšku zároveň milovala i nenáviděla. Líbí se mi pocit síly. Ale nesnáším, že na ni mají všichni poznámky. Jako by byli první, kdo si toho všiml. Jejich vtipy nejsou originální a způsob, jakým mě prohlížejí, je ještě horší. Chtějí si mě přidat do sbírky, jako bych byla sběratelská karta, která ji doplní.

Nic takového samozřejmě nehodlám dopustit.

Jsem dcera Alexeje Jenina, *pakhana* chicagské *Bratvy*. Až nadejde správný čas, můj otec mi najde vhodného partnera. Ani trochu se na to netěším. Podle toho, čeho jsem zatím byla svědkem, mi manželství nepřipadá jako šťastná instituce. Příliš mnoho mužů svoje ženy bije, kontroluje je na každém kroku a shání si milenky, kdykoli se jim zachce.

V Rusku není bití manželky trestným činem. Je trestné pouze v případě, kdy musí být hospitalizována. Možná budete muset zaplatit malou pokutu – ale ta se platí vládě, ne ženě.

Mnohokrát jsem byla svědkem toho, jak můj otec moji matku bije. A to byla dobrá manželka.

Nemyslím si, že já budu taky taková.

Rozhodně nejsem moc dobrá dcera. Tak to aspoň tvrdí můj otec.

Já mám ale za to, že je lepší být chytrá než hodná.

Dorazíme k domu na Madison Street, kde Griša pořádá večírek. Griša je můj bratranec z druhého kolene. Má rád hezké holky, rychlá auta a drahé drogy. Neřekla bych, že jsme blízcí přátelé, ale smím k němu chodit, protože je členem rodiny.

Dnes večer slaví svoje šestadvacáté narozeniny. Mně bylo minulý týden pětadvacet. Žádná oslava nebyla – otec se na mě jen chladně podíval a řekl mi, že stárnu. To říkával i mojí matce: *Muži stárnou jako víno, ženy kysnou jako mléko.*

No, máma teď stárne jako slonovina, protože je z ní jen kostra v rakvi. Máš štěstí, otče. Nebudeš se muset rozčilovat nad jejími vráskami. To si říkám, zatímco stoupám nahoru po schodech ke Grišovu domu.

Mračím se, takže když mi jeho kamarád Andrej otevře, nadskočí a řekne: „Vypadáš, jako bys chtěla někoho zabít, Jeleno.“

„Možná,“ odpovím a protáhnu se kolem něj do domu.

Sebastian mě následuje. Nezdá se, že by mu vadilo vstoupit někam, kde nikoho nezná. Tak vysoký muž se nejspíš nenechá snadno zastrašit.

V domě panuje tma. Místnosti osvětlují pouze modré bodovky, které všem dodávají mimozemský vzhled. Duní tu hudba a vzduch je vlhký od tepla mnoha těl.

🎵 „Deep End“ – Foushée

Po chvíli Grišu najdu. Už je napůl opilý. Jeho obvykle ulízané vlasy mu spadají do očí a košili má rozepnutou, takže dává na odiv svou nahou hrud' a sbírku zlatých řetězů.

Obejme mě kolem ramen a prudce mě políbí na tvář.

„Tady ji máme,“ řekne rusky. „Moje malá Elsa.“

„Neříkej mi tak,“ odseknu mu anglicky.

„Myslel jsem, že jsi říkala, že se jmenuješ Jelena?“ zeptá se Sebastian.

„Myslí Elsu z *Ledového království*,“ vysvětlím mu a obrátím oči v sloup.

„Chceš mě proměnit v led?“ zeptá se Sebastian žertovným tónem.

„Možná ano.“ Griša se zasměje. „Muže nemá moc v lásce. Stejně jako Elsa.“

„Tebe ráda mám,“ oznámím Grišovi sladce. „Ale nejsi moc mužný.“

Griša si odfrkne a kopne do sebe další dávku alkoholu. Pije přímo z lahve vodky značky Stolichnaja Elit.

„Chceš taky?“ zeptá se mě.

„Jasně.“

Je tu spousta lidí, kteří mému tátovi hned vyslepičí, že jsem pila, ale v tuhle chvíli je mi to úplně jedno. Napiju se a vychutnám si jasně citrusovou chuť Grišovy drahé vodky. Klidně bych se v ní vykoukala.

Griša přimhouří oči a podívá se na Sebastiana. „Připadáš mi povědomý.“

Sebastian přikývne, jako by to slychával často. „Hrál jsem rozehrávače za Chicago State.“

Griša zavrtí hlavou. „Ne, ne.“ Luskne prsty. „Aha! Znáš svého bratra Nerona. Jednou jsme spolu závodili.“

Sebastian se usměje. „A vyhrál jsi?“

Griša se zamračí. „Ne! Je to pěkně mazaný hajzl. Obral mě o dvacet táců.“

„To zní jako Nero,“ souhlasí Sebastian.

Můj bratranec mě začíná nudit, takže se od něj a Sebastiana odtrhnu. Kdybych ho nechala, Griša by o pouličních závodech mlel klidně celou noc. Ale já už jsem toho na tohle téma slyšela víc než dost.

Radši bych se dozvěděla víc o té druhé věci, kterou Sebastian zmínil. „Ty jsi sportovec?“ zeptám se.

Zavrtí hlavou. „Už ne.“ Poprvé za celý večer mu z tváře zmizí úsměv.

„Hrál jsi basket?“

„Jo.“

„Byl jsi dobrý?“

„Ano,“ odpoví bez arogance. „Celkem ano.“

„Proč jsi přestal?“

Na zlomek vteřiny zaváhá. „Omrzelo mě to.“

Hmm. Myslím, že mi hodný kluk Sebastian právě zalhal.

Silná vodka na mě začíná působit. Cítím, jak se mi v hrudi rozlévá příjemné teplo a moje nálada se trochu zlepšuje.

„Chceš se taky napít?“ zeptám se Sebastiana téměř přátelským tónem.

Vydáme se do kuchyně, kde má Griša vystavenou opravdu obří sbírku alkoholu: likéry, mixéry, pivo všech druhů a hrozivě vypadající punč, kterého bych se nenapila, ani kdyby mi šlo o život.

„Co rád piješ?“

„Dáš si někdy tequila?“ zeptá se Sebastian.

Pokrčím nos. „Vypadá to tady snad jako Tijuana?“

Sebastian se jen zasměje. „Není zas až tak špatná. Jen musíš vědět, jak ji pít.“

Chytne mě za ruku a jeho velké teplé prsty sevrou ty moje. Je to troufalé, ale ze zvědavosti mu to dovolím. Odtáhne mě k pultu, kde si všimnu několika lahví Patrónu.

Sebastian nám oběma nalije panáka. Už si ho chci vzít, ale on mě zarazí: „Počkej.“

Vezme mě za ruku, otočí ji a odhalí moje zápěstí. Pak přitiskne rty k jemné kůži, pod kterou prosvítají moje modré žíly. Políbí mě tam. Je to jen krátký polibek, ale cítím plnost jeho rtů a překvapivé teplo jeho úst. Po celé paži mi přeběhne mráz. Podívá se na mě svýma tmavýma, hlubokýma očima skrytýma pod hustým obočím.

„Teď budeme potřebovat sůl,“ řekne.

Vezme solničku a posype mi zápěstí. Sůl ulpí na místě, kde se mě dotkl svými rty.

„Takhle,“ ukáže mi Sebastian.

Olízne mi sůl ze zápěstí. Jeho jazyk je drsný a horký. Vypije panáka na jeden lok a pak se zakousne do plátku limetky. Potom s rozšafným gestem skleničku odloží. „Zkus to.“

Stojíme velmi blízko sebe v horké kuchyni. Jeho způsob pití panáka je směšný. Nemůžu ale popřít, že se mi rozbušilo srdce a zmocní se mě podivné nutkání udělat přesně to, co mi řekl. Jeho pohyby v sobě mají jistou eleganci – chci zkusit, jestli je dokážu napodobit.

Vezmu ho za ruku, která je téměř dvakrát větší než ta moje. Jeho prsty jsou neuvěřitelně dlouhé. Vsadím se, že by na klavíru dokázal zahrát hned dvě oktávy.

Otočím jeho ruku a prohlédnu si jeho hladké, štíhlé a hnědé zápěstí. Po předloktí se mu táhnou šlachy. Zvednu si jeho zápěstí k ústům a přitisknu rty na jeho kůži. Pak posypu navlhlé místo solí. Nakonec se Sebastianovi podívám přímo do očí a přejeďu jazykem po jeho kůži. Cítím, jak se chvěje, a vidím, jak mu zacuká nerv na čelisti. Ústa mi zalije slaná chuť.

Kopnu do sebe panáka a zajím ho limetkou. Pořád chutná hrozně, ale musím přiznat, že ne tak hrozně jako obvykle.

Zajímalo by mě, jestli bych cítila tequila na Sebastianových ústech, kdybych ho teď políbila. Samozřejmě to udělat nehodlám.

Pohledem se zastavím na jeho plných, krásně tvarovaných rtech. Nikdy jsem neviděla muže s takovou tváří. S těmi svými hustými tmavými kadeřemi kolem obličeje mi připomíná nějakého světce z olejomalby.

Je úplně jiný než *bojevici*, které vídám obvykle. Zpočátku jsem na něj shlížela svrchu. Ale teď mě... zajímá.

„Nechceš si zatančit?“ zeptá se Sebastian.

V obývacím pokoji se na sebe tiskne spousta dalších lidí. Grišův dům se sestává z pěti pater. Je v příšerném stavu, jelikož v něm můj bratranec pořád pořádá večírky a vždycky něčím namíchne hospodyně, takže odejdou a on si musí najmout další.

Znám všechny Grišovy přátele. Nechci se Sebastianem tančit někde, kde mě u toho uvidí.

Kdybychom šli nahoru, v každé volné místnosti bychom našli nějaký souložící pár. O patro výš určitě hrají blackjack. Na střeše

Griša nainstaloval cedrovou sudovou saunu, do které se vejde osm lidí, a vedle ní stojí velká vířivka. Do vířivky nechce pustit žádné holky, pokud nejsou nahoře bez. Nic z toho mi nepřijde moc lákavé. Nakonec tedy řeknu: „Pojď,“ a odtáhnu Sebastiana směrem do sklepa.

Suterén není dokončený, takže sem moc lidí nechodí. Ze stropu visí holé žárovky a podlaha je betonová. Je tu mnohem chladněji než nahoře. Voní to tu vlhkostí a strop nad hlavou se otrásá znepokojivým dunění, jako by se mohl zřítit pod tíhou všeho, co je nad ním.

Sebastian musí sklonit hlavu, aby mohl sejít po schodech.

Najdu vypínač, obklopený holým kovem bez jakéhokoli krytu, a zapnu ho. Žárovky zapraskají a rozsvítí se. V kruzích kolem sebe vrhnou světlo.

„Hraješ kulečnick?“ zeptám se Sebastiana nenuceně.

„Občas si zahraju.“

Sundám ze zdi dvě tága a to delší podám Sebastianovi. Vezmu si svoje oblíbené.

„Co takhle uzavřít přátelskou sázku?“

„Jasně,“ souhlasí Sebastian. „Jak přátelskou?“

„Pro začátek se můžeme vsadit o sto dolarů.“

Tiše zahvízdá. „Podívám se, co mám.“

Vytáhne peněženku, která vypadá dost napěchovaně. Vyndá stodolarovou bankovku, aniž by ukázal zbytek hotovosti. Kdyby to dělal Griša, určitě by mi ukázal, kolik přesně u sebe má.

Sebastian položí bankovku na leštěnou dřevěnou lištu kulečnickového stolu.

„A co ty?“ zeptá se škádlivě. „Jak mám vědět, že máš taky peníze?“

„Moje peníze neuvidíš,“ oznámím mu. „Teď ani potom.“

Sebastian se zasměje. „Líbí se mi tvoje sebejistota.“

Rozestaví koule a já se připravím na rozstřel. Čistě koule rozstřelím a ony se rozeběhnou ve všech směrech po hladkém zeleném suknu. Devítku už jsem potopila, takže si vezmu pruhované koule. Zamířím špičku tága na jedenáctku. Zatímco se nakláním nad stůl, cítím na těle

Sebastianův pohled. Kvůli podpatkům se musím hodně předklonit a cítím, jak se mi zvedá sukně.

Lehce šťouchnu do bílé koule a vyšlu ji směrem k jedenáctce, těsně nalevo od jejího středu. Jedenáctka vyletí doprava, spadne přímo do boční kapsy a s uspokojivým žuchnutím dopadne na její dno. Bez pauzy potopím taky třináctku a čtrnáctku.

„Sakra,“ zakleje Sebastian tiše. „Myslím, že mám problém.“

Další střelu minu o pár centimetrů. Sebastian vezme tágo a prohlédne si stůl. Rychle a plynule potopí dvojku a čtyřku. Zatímco roztahuje prsty po plsti a stabilizuje tágo, jeho velké ruce jsou pevné. Stačí mu jediný pohled na kouli, aby vypočítal úhel.

Je neuvěřitelně přesný a je zjevné, že si věří. Potopí také jedničku a pětku, ale pak mine trojku.

Neuvědomila jsem si, že zadržuju dech. Víím, že pokud minu další střely, pravděpodobně nedostanu další šanci.

Zamračeně přistoupím ke stolu, jako by to bylo bojiště. Představím si, kam po každém úderu dopadne koule, abych se ujistila, že se nedostanu do slepé uličky. Jakmile si jsem jistá svojí strategií, potopím rychle za sebou desítku, dvanáctku i patnáctku.

Teď mi zbývá už jen osmička. Je hned vedle Sebastianovy trojky. Obě jsou poměrně blízko levé rohové kapsy. Bojím se, že pokud nebudu dost opatrná, srazím je tam spolu.

Opatrně zamírím. Oddělím koule od sebe, srazím do kapsy osmičku a trojka se rozběhne stranou. Bílá koule se odkutálí trochu příliš daleko a zachvěje se na okraji. Pokud spadne dovnitř, prohraju. Ale zůstane na místě.

Vezmu Sebastianovu stovku a strčím si ji do podprsenky. „Vyhrála jsem.“

„Myslím, žes mi právě nakopala zadek,“ řekne Sebastian.

„Nebylo by to poprvé.“ Muži vždy přeceňují svoje schopnosti. A podceňují ty moje.

„Zahrajeme si ještě jednou?“ zeptá se Sebastian.

„Dvojnásobek nebo nic?“

„Nejsem si jistý, jestli máš nějaké peníze,“ řekne Sebastian s drzým úsměvem. „Krom těch, o které jsi mě obrala. Co takhle... za každou kouli, kterou potopím, si sundáš jeden kus oblečení. A já udělám totéž.“

Odfrknu si a zavrtím hlavou. Je to průhledný trik.

Na druhou stranu... nedokážu odolat pokušení ho ještě víc ponížit. Ráda bych vyhrála, zatímco on tam bude stát jen v boxerkách.

„Tak dobře,“ souhlasím. „Ale začnu.“

„Začínala jsi minule,“ podotkne Sebastian.

„Ber, nebo nech být.“

„Beru,“ odpoví tichým a rozhodným hlasem.

Sebastian znovu rozestaví koule a já zaujmu pozici na druhém konci stolu. Zahájím hru, i když ne tak čistě jako minule. Do boční kapsy spadne jen jedna koule – trojka – a to jen tak tak. Podívám se na Sebastiana.

„Jedna.“

„Počítáme i rozstřel?“ zeptá se.

„Samozřejmě, že ano.“

„Tak fajn.“ Sebastian pokrčí rameny.

Zkříží ruce před tělem, uchopí spodní část svého černého trička a přetáhne si ho přes hlavu. Nemůžu se ubránit tomu, abych nezírala na jeho dlouhé štíhlé tělo. Je sytě opálené a ozdobené svaly. Je ještě vypracovanější, než jsem čekala. Jeho ramena a hrudník jsou silné a plné a břišní svaly má vypracované až ke spodní straně břicha. Od pupíku až k pasu džíňů mu vede tmavý pruh chlupů. Sjedu po něm až úplně dolů.

Když zase zvednu oči, usmívá se na mě. „Líbí se ti, co vidíš?“

Pohrdavě si přehodím cop přes rameno a znovu se otočím ke kulečnickovému stolu.

Nevím, jestli to bylo pohledem na Sebastiana nebo mojí vlastní netrpělivostí pokračovat ve hře, ale další střelu minu. Ještě horší je,